

v akcijo. Toda dokler ne bo zagotovljenih 15.000 švicarskih frankov, se ne bo nihče niti premaknil. Pa če se mi vsi skupaj postavimo na glavo! Na srečo je bil tam tudi neki slovenski inženir, ki je položil »keš na mizo«, in potem so šli v steno in ju rešili. Takšen odnos je bil za nas in za naše razumevanje reševanja zelo stresno doživetje. Sicer pa osebno menim, da je absolutno potrebno, da ima vsakdo urejeno ustrezno zavarovanje. Če pa ga nima oziroma če v hribih dela bedarije, tudi to se pogosto dogaja, pa je seveda prav, da človeku za to tudi izdajo račun. Vsaj jaz tako mislim.

Naj se vrnem k vašemu romanu Sfinga. Bralec se kar potopi vanj in do naslednjega poglavja nima pojma, kdaj mu boste dovolili zajeti sapo. Nam mogoče pripravljate še kakšno zanimivo pisanje?

Alpinističnega ne, sem pa pred kratkim končal knjigo z naslovom Nekaj slovenskih prispevkov za zgodovino človeške neumnosti. V njej bodo opisani resnični primeri, kot so bili Vodiška Johanca s svojimi lažnimi čudeži, Legatov Tonček, ki si je med drugim tako lepo privoščil Bohinjce, pa tudi tisti šejk, ki jo je tako elegantno zabelil Blejcem. Trenutno se še dogovarjam za časopisni feljton, saj se izdajanje knjig pri nas finančno sploh ne splača.

Na koncu, če se prodajo vsi izvodi, je zaslužka le kakih 5 %. Imel sem že zelo slabo izkušnjo, ko sem izdal knjigo Kako živeti z nevrotičnim psom. Šlo je za prevod iz angleščine, knjiga je bila tako rekoč po vsem svetu uspešnica, tukaj pa smo z velikimi težavami prodali 500 izvodov in zato sem zelo dolgo slabo spal. Res ni bilo vredno živcev.

Vedno je težko odgovoriti na vprašanje, kaj bi v svojem življenju spremenili, če bi lahko. Kaj pa bi Ante Mahkota v enem stavku odgovoril »zlata ribici«?

Kar zadeva profesionalno življenje, sam z njim popolnoma zadovoljen, čeprav sem v karieri popolnoma prekipel iz inženirstva v novinarstvo. Tudi alpinizem me je v življenju izredno obogatil. Vendar pa sem po drugi strani v zasebnem življenju doživel nekaj velikih nesreč. Prva hči, ki sva jo imela z Nadjo, je izgubila življenje v prometni nesreči in tudi žena mi je sorazmerno zgodaj umrla. Skratka, če bi res imel to možnost, bi si izprosil, da se mi ti žalostni dogodki ne bi zgodili, jaz pa bi iz tiste zlate ribice naredil platinasto.

Gospod Mahkota, hvala za pogovor in naj vam ob koncu še enkrat zaželim veliko zdravja ob minuli sedemdesetletnici. ●

Moja luč

Najlepša gora je, ko jo obsije
nebesna luč: od jutra je vsa zlata,
zvečer ogrne s plaščem se škrleta,
ponoči mesec s srebrom jo oblije.

In ko pomlad jo prebudi iz spanja,
odejo mrzlo, težko ji odgrne,
zelenje, cvetje ji dišeče vrne,
od sten ji vrisk in pesem ptic odzvanja.

V pogledu tvojem se utrne zvezda,
nasmehneš se in sonce mi zasije,
srce zapoje, kakor noro bije.

Ob tebi ptice mojih sanj iz gnezda
vzlete, beseda tvoja me poboža.
Ko te želim, vzcvetim, dišim kot roža.

Metka

Moj koledar

Pomlad zelena lažne upe vzbuja
mi vsako leto s soncem, šopki cvetja,
da k meni prideš, da poslej poletja
v gorah s teboj užijem. Strast prebuja.

V pripeki hladno vodo na planini
v dlani zajemam, iz studenca pijem,
v prijazno senco se za stanom skrijem –
brez tebe spet. Kljubujem bolečini.

Ko rdeči krik jesenskih barv potihne,
še vedno hrepenenje v prsih kljuje,
a žar v očeh ugaša, pojenjuje.

Ledeni veter zadnji up odpihne
in sneg nasuje čez stopinje tvoje.
Ko se stali, pa spet srce zapoje ...

Metka